

[Per Hækkerup.]

syn til den vældige befolkningsforskydning også at se på en omlægning af kredsene, og da det er et arbejde, som ikke kan afvikles i løbet af meget kort tid, besluttede udvalget at fortsætte arbejdet på dette område og så til gengæld gennemføre de forholdsvis få ændringer, som den højtærede indenrigsminister ønskede at få igennem nu, inden folketinget på et eller andet tidspunkt tager sommerferie.

De ændringer, som udvalgsflertallet foreslår, er for de flestes vedkommende ikke særlig revolutionerende. Dels er der tale om en lille ændring i valgretsbetingelserne, dels er der tale om en forhøjelse af det vederlag, der skal ydes de tilfornede vælgere, og dels er der en bestemmelse om, at ingen kan være stiller for mere end ét parti. Det forekommer os naturligt, at disse ændringer gennemføres.

Det punkt, hvor vanskelighederne har været størst, har været spørgsmålet om den såkaldte spærreregul. Her har udvalget ligeledes delt sig i et flertal og et mindretal, men medens flertallet, for så vidt angår delingen af lovforslaget, rummer alle udvalgsmedlemmerne fra det socialdemokratiske parti, det radikale venstre og socialistisk folkeparti, består det andet flertal vedrørende spærreregul af de samme medlemmer minus det ærede medlem hr. Holger Eriksen, som ikke har kunnet tilslutte sig ændringsforslaget.

Jeg synes, at man om den lempelse af spærreregul, som udvalgsflertallet her foreslår, har lov til at sige — det forekommer i hvert fald mig at være tilfredsstillende — at der, efter hvad jeg har forstået, i hele udvalget er enighed om, at der må være en eller anden form for spærreregul. Jeg har forstået, at også de to partier, som ellers i den offentlige debat mest har vendt sig imod den gamle spærreregul, principielt anerkender, at der må være en spærreregul. Spørgsmålet er så, hvorledes denne spærreregul skal være.

Det foreslås, at der i den gældende ordning sker to ændringer. Vi går for det første bort fra den faste regul om 60 000 stemmer og erstatter den med en procentregul, nemlig 2 pct. af de afgivne stemmer. Det vil, sådan som vælgerskaren er i dag og med den tilslutning, vi kan forvente til folketingets

valg, betyde en nedsættelse af det krævede antal stemmer med henimod en halv snes tusinde, men det er klart, at 2 pct.s reglen formentlig i løbet af et par valg i realiteten kommer til at betyde det samme, som 60 000 stemmers reglen betyder i dag. Det er derfor efter min opfattelse ikke nogen særlig revolutionerende ændring, men der er dog en vis lempelse i forhold til de gældende bestemmelser.

Den anden ændring, vi foreslår det høje ting at vedtage, gælder den anden spærreregul, den, der nu kræver, at et parti skal have et antal stemmer i hvert af de tre afstemningsområder, der svarer til det antal stemmer, som gennemsnitlig går på et kredsmandat i hvert af disse tre områder. Denne regul foreslås ændret derhen, at et parti ikke nødvendigvis skal have dette stemmeantal i alle tre områder, men kun i to af de tre områder. Hvorvidt denne ændring i praksis vil betyde nogen virkelig lempelse af den gældende regul, kan det nok være vanskeligt at vurdere.

Jeg havde det indtryk under udvalgsforhandlingen, at vi måske kunne være nået til enighed med oppositionen, hvis regeringspartierne kunne have givet tilslutning til kun at gennemføre den ene lempelse af spærreregulene, nemlig ændringen fra de 60 000 stemmer til de 2 pct., men havde opretholdt den gældende bestemmelse om, at man skulle have et antal stemmer i hvert af de tre områder svarende til et kredsmandat i området. Hvis vi havde ladet ændringsforslaget om, at det kun skulle gælde for de to af områderne, falde og havde bibeholdt den gældende regul om de tre områder, havde jeg det indtryk, at vi kunne være nået til enighed med oppositionen. Jeg skal ikke lægge skjul på, at mit parti gerne havde set, at vi var nået til en sådan enighed, men vor regeringspartner, det radikale venstres repræsentant i udvalget, mente at måtte stå fast på, at også den anden lempelse blev gennemført, og det har vi i mit parti bøjet os for, dog med undtagelse af det ærede medlem hr. Holger Eriksen. Jeg må erkende, at jeg ikke synes, der er nogen særlig stor forskel på regeringens opfattelse og oppositionens opfattelse, og jeg undrer mig en lille smule over, at denne lille forskel skulle være tilstrækkelig til, at vi her skal diskutere på